

та наближихме самитѣ турски караули. Бѣхме на 100 — 150 крачки до тѣхъ. Вардихме ги цѣлата нощъ за да заспатъ, слѣдъ което да прѣминемъ. Бѣхме се разположили подъ едно дърво. До като ужъ тѣ, пѣкъ ние до единъ сме заспали. Слѣдъ полунощъ единъ гласъ ме разбуди. Слушамъ »бизи, бизи,« това бѣ гласа на една птица. Станахъ отъ мѣстото си, а долната ми половина бѣше мокра. Когато съмъ спѣлъ, намѣстилъ съмъ се въ една локва. Събудихъ тогава и другаритѣ си, съвсѣмъ прѣдпазливо. Потеглихме и сполучливо минахме на 10 — 15 крачки отъ турския караулъ. Слѣдъ малко осъмнахме на срѣщното тамъ бърдо, кждѣто се спрѣхме въ една колиба да потърсимъ хлѣбъ, но, за зла врага, нищо не намѣрихме. Тука отъ това голо бърдо се видѣхме съ войската лице съ лице. Бѣхме на 400—500 крачки, но нито тѣ помѣриха на насъ, нито ние на тѣхъ. Като прихвѣрлихме върха на това голо бърдо, нагазихме балкана, кждѣто починахме си чакъ до една стара кариера (дамаръ).

Чоловѣкъ прѣдполага, но може ли да разполага? Деньтъ почти минаваше, когато единъ отъ другаритѣ ни Христо Стояновъ Клинковъ (Етрополе) дойде, ме повика настрани и ми каза, че познавалъ тадѣва много добрѣ мѣстноститѣ, че ималъ тамъ наблизо до политѣ на планината въ колибитѣ сестра и зетъ, кждѣто можали сме се прѣкриваме до като поотихне, а слѣдъ това да прѣминемъ въ Румания. Когато втори пжтъ го запитахъ, да ли е увѣренъ, че дѣйствиелно можемъ да се прѣкриемъ тамъ, той ми отговори, че напълно вѣрвалъ въ това. Събрахъ тогава другаритѣ и имъ казахъ тъй: «Другари! Послѣ Милинъ-камакъ и Вратца отъ височинитѣ на Вислецъ, ние бѣхме обърнали очитѣ си къмъ Тракия, а именно къмъ Панагюрище и Копривчица. Обаче сега вече добрѣ разбрахме, че това е неосъществимо. Вижда се, че тамъ всичко е рухнало, всичко се е потъпкало. Надѣждата ни, да видимъ отечеството си свободно